

Kədər dolu bir gün

Miniatur

26 Fevral 1992

XOCALI

soyqırımını unutma!

Xocalı harayı

Dünyada nə qədər faciə olub,
Xocalı onların başında durur.
Güllələnib qoca, qadın, uşaqlar -
Bax ölüm evini beləcə qurur!

Fələyin gərđişiniyə belədir,
Qarda, boranda da qocalar öldü.
Nəvələrə nağıl danışan nənəm,
Bir düz də almanı onlara böldü.

Xirosima, Xatın harayı mənə
İndi lap uzaqda, uzaqda qalıb.
Cavab vermək üçün azğın düşməne,
Məndə daha güclü nifrət oyanıb.

Nifrətim vətəni qorumaq üçün,
Nifrətim torpağı qorumaq üçün,
Oyanıb qəlbimdə gücüm, qüvvətim,
Oyanıb qəlbimdə el məhəbbətim.

Gecə qaranlığı kor etdi məni,
Nənəm layla çaldı batmış səsiylə.
O gün güllələrdə alıxdı, yandı -
Körpələr yatdılar güllə səsiylə.

O gün, o gün... deyə bilmirəm,
Qoca babamın da əlləri dondu.
İsində bilmədim öpüşlərimlə,
Qar üstə babamın gözləri qandı.

Oyada bilmədim körpə Səlmini,
Üzündə bir qorxu, səksəkə vardı.
Nə ev vardı, nə də bir sığınacaq,
Dağların döşündə tənha yatırdı.

Güllə sinəsində deşik açmışdı,
Arzusu uçmuşdu göyərçin kimi.
Tənha, yazıq, qoca babam yaralı,
Sən ona kömək ol, Göylər Hakimi!

Ürəyim yenə də səksəkədədir,
Babam arabayla ot gətirəcək.
Bir köhlən üstündə çapan igidi,
Qələbə soraqlı at gətirəcək.

Erməni od vurub dağa, meşəyə,
Yanır çıtır-çıtır ağaclar burda.
Bir kibrit çöpünün gücü nəymiş ah,
Alovla rəsm çəkdi tarixi yurda!

Soyulub birkiçik körpənin üzü,
Son sözü söyləyə bilməyib yəqin.
Dodağında donubdur "ah, ana!" sözü,
Qapısı bağlanıb ah, məhəbbətin!

Ana ağlar gözün düzlərə dikib,
Bir ailə gəzir sərgərdan kimi.
Onun dırnaqları torpağı əkib,
Dərd əkib düzlərə var-dövlət kimi!

O qorxu içində, bir ana kimi,
Özünü düzlərə çırpıb ağlayır.
Bir körpə axtarır, güllə yağışı,
Bir göz qırpımında sinə dağlayır.

Tale öz sözünü deyibdir ona,
Yaralı çeyrantək ürkübdür ana!
Məşədə tək-tənha qarın içində,
Gözünü uzağa dikibdir ana!

Körpəsi güllədən deşik-deşikdi,
Bir nalə çəkərək göyə yalvardı.
Üzünü-gözünü cıranda ana,
Bir güllə də onu yerdən qopardı.

Bir körpə naminə bir ana öldü,
Nəsil şəccərəsi qapandı o gün.
Şəhid anası da bu düzdə öldü,
Ümidi qırıldı bəşəriyyətin!

Fevral ayı mənim matəm günüdür,
Bu ayda ürəyim yaman qəmlidir.
Çöldə qar yağır, mən evdə donuram,
Gözüm dərd əlindən aman, nəmlidir!

Xocalı adını eşidəndə mən,
Gözlərim önünə qocalar gəlir.
Nəydi günahı o qocaqarının,
Düşməni ona dikilir!

Təpəyə dırmaşib fələk əlindən,
Kündəsi tərs düşüb yazıq nənəmin.
Bir kaman düzəldib qara telindən,
Oxuyur hüsnünə kədərin, qəmin.

Hayqırır düşməne yaralı babam,
İçində düşməne nə qədər nifrət!
Hayqırır əlçatmaz bir qisas üçün -
Yoxdur bu dünyada bizə ədalət!

Dövrün, zamanın da ədaləti yox,
Qaniçən düşmənlər çoxalıb daha.
Hər yerə yazmışam şikayətimi,
Sonda yazacağam o tək Allaha!

Ümid sənə qalıb, Allahım, boylan,
Haqsızlıq dərəni, dağı aşıbdır.
Hər yerdə fitnələr, hər yerdə yalan,
Hər yerdə güllələr yaman coşubdur.

Nənəm mənə bir vaxt nağıl danışdı,
İndisə nağıla dönüb bu ömrüm!
Əlimdə topum yox, silah yox idi,
Fəqət dişim vardı, düşməni gəmirim!

Qisasım haqq səsi, mən alacağam,
Hər dözümlü, hər ümid torpağa bağlı.
Ay nənə, indisə daha güclüyəm,
Daha neynəyirəm xəyal nağılı.

Dünyada nə qədər faciə olub,
Xocalı onların başında durur.
Güllələnib qoca, qadın, uşaqlar -
Bax ölüm evini beləcə qurur!

Nizami Məmmədzadə
Azərbaycanın Əməkdar jurnalisti,
AYB-nin üzvü